

צבי השיטים:

תיאור:

צבי השיטים נבדל מתת-מינים אחרים של צבי מצוי הקצרות יותר, עצמות האף הצרות הזכרים קרני, הצרה בגולגולתו הארוך ושעיר. הארוכים יותר, חוטמו הרחב והשחור וזנבו ואוזניו צווארו, ומוארכות צבעו כצבע אדמה כהה, עם פס לבן לאורך החלק הפנימי של רגליו האחוריות. בהשוואה הנפוץ בצפון הארץ ובמרכזה, (*Gazella gazella gazella*) לתת-המין הארץ-ישראלי מבנה גופו צר וארוך יותר, צבעו כהה יותר והקווים על פניו בולטים יותר, ואוזניו גדולות הוא גדול יותר וכהה יותר מתת-. יותר ומוטות לצדדים, בדומה לאוזני צבי הנגב ונבדל מהמין צבי הנגב [2], הנפוץ בחצי האי ערב, *Gazella gazella cora* המין בצבעו הכהה יותר, בפס הצד הכהה המפריד בין השטח החום של (*Gazella dorcas*) הגב ללבן של הבטן, ובקרניו, הדומות לאלה של צבי ארץ ישראלי.

ומתרמילי פרי של מענפים צעירים, מפרחים, צבי השיטים ניזון בעיקר מעלים והוא מקבל די מים ממזונו, כך שאינו זקוק למי, ושיטת הסוכך עצי שיטה סלילנית שתייה. הוא מסוגל לעמוד על רגליו האחוריות ולהישען ברגליו הקדמיות על ענפי העץ, אולם המעבר, השיטה אינם מתעכלים בקיבתו זרעי. וכך לאכול מן העלווה והפירות שלו מסייע לנביטתם שלהם במערכת העיכול.

בשטח של כחצי הזכרים הדומיננטיים באוכלוסיית צבי השיטים מחזיקים טריטוריות נקבות (עד 4 פרטים) רועים בהן, בעוד זכרים אחרים חיים ב"עדרי קמ"ר, שעדרי לראשונה בגיל 18 חודשים, הנקבות מתייחמות [3]. רוקים" מחוץ לטריטוריות אותו במשך כמאה ומיניקות [2], בן שישה חודשים ממליטות עופר בודד ובתום היריון ימים.

הגדרת תת-המין:

בתת-מין זה, השונה מצבי גיורא אילני הבחין הזואולוג בשנות ה-60 של המאה ה-20 הנגב ומהצבי הארץ ישראלי, וכינה אותו בשם "צבי הערבה". פרט אחד של תת-המין, שם חי עד, באוניברסיטת תל אביב לגן הזואולוגי 1969-שנלכד באזור יטבתה, הובא ב פרט זה ומספר גולגולות שימשו בסיס למחקר שערכה קבוצת חוקרים. 1975-מותו ב שהגדירה את תת-המין צבי השיטים ופרסמה את, היינריך מנדלסון 'בראשות פרופ ממצאיה ב1997

תפוצה:

הערבה, שבצפון חיו מאות צבאי שיטים באזור חצבה עד אמצע המאה ה-20 [4]. הביא לחיסולה של אוכלוסייה זו פרוע על ידי חיילי צה"ל אך ציד

על מציאתו (Ellerman) ג'ון ריבס אלרמן דיווח הזואולוג הבריטי 1951-ב הוא 1965ועד הערבה, אבל מאז לא הצליחו למצוא אותו בסקרים בדרום הנגב בדרום כמה פרטים של תת-המין, ובהמשך ב-1965 זיהה גיורא אילני [דרוש מקור]. נחשב נכחד הסתבר שיש אוכלוסייה קטנה שלו באזור יטבתה.

כיום נותרו 33 פרטים בדרום הערבה, ובהם תשעה זכרים בוגרים בלבד. על מנת להגן הם נתונים. גודר עבורם שטח של כ-4 קמ"ר בין יטבתה לסמר, עליהם מפני טורפים בסכנת הכחדה, ואם לא ישרדו, ייכחד תת-מין זה מהעולם.

